

LANGAS

Langas 1 (3), Pavasaris 2013

VEDAMASIS

Luko 5 skyriuje, yra trumpa istorija apie Jėzaus susitikimą su Petru ir jo pašaukimą. Istorija prasideda neasmeniškai – didelės minios žmonių, kurios veržiasi klausyti Dievo žodžio, kone trypdamos Jėzų. Istorija tęsiama stebuklu, kurį Jėzus padaro. Tačiau nei didelės minios, nei stebuklas nėra Luko dėmesio centre. Jo dėmesio centre yra Petras ir jo pašaukimas: „Nebijok! Nuo šiol žmonės žvejojasi.“

Pašaukimas būti Kristaus mokiniu, būti Jo karalystės gyventoju, būti išgelbėtu yra neatsiejamas nuo pašaukimo žvejoti. Būti Kristaus liudytojais nėra viena iš galimybių mums. Tai yra neatsiejama nuo buvimo krikščioniu.

Daug kam tokios mintys sukelia diskomfortą. Ir tai yra normalu. Kristus kviečia mus ne į geresnį, patogesnį gyvenimą, bet į gyvenimą. Ne šiaip sau, kviesdamas Petrą, jis pradėjo nuo žodžio „nebijok“. Jis puikiai suprato, kad gyventi naują gyvenimą reikia drąsos pasitikėti Tuo, Kuris teikia šį, labai skirtingą nuo senojo, gyvenimą.

Mums, šių dienų krikščionims, gera žinia yra tai, kad mes nesame kaip Abraomas, pašaukti į visišką nežinomybę. Dievas yra pakankamai save atskleidęs Biblijoje, kad mes galėtume suprasti Jo kelius, Jo asmenį, Jo paguodą, Jo galią. Dar daugiau, nesame ir vieni – daugybė kelių jau yra praminta, daug ko galime pasimokyti vienas iš kito, netgi pažinti globalius rūpesčius ir džiaugsmus, su kuriais susiduria Kristaus sekėjai. Kita vertus, mes gyvename čia, kur esame, ir turime būti Kristaus liudytojais ten, kur esame. Išmokti skaityti, suprasti ir pritaikyti evangelijos žinią ir jėgą savo situacijose.

Tad tikimės, kad šis numeris bus padrašinimas ir paskatinimas visiems būti ištikimais jo mokiniais.

Steponas Ribokas

TURINYS:

1 psl.

VEDAMASIS. *Steponas Ribokas*

2 psl.

IR MENAS GALI BŪTI
KRIKŠČIONIŠKAS. *Justas Kupstys*

3-5 psl.

TREČIASIS LOZANOS
PASAULINĖS EVANGELIZACIJOS
KONGRESAS PIETŲ AFRIKOJE.

Ivanas Škulis

5-8 psl.

VISA ISTORIJA.

*Ištrauka iš Chris Wright knygos
„The Mission of God’s People“*

9-10 psl.

KVIETIMAI

11 psl.

INFORMACIJA

IR MENAS GALI BŪTI KRIKŠČIONIŠKAS

Mes neturime atvirai minėti Dievą visame, ką kuriame. Jėzus tikrai nežymėjo kiekvieno savo medinio dirbinio tam tikru aktuali užrašu, o Paulius nesiuvinėdavo savo palapinių eilutėmis iš Biblijos. Krikščionims reikia išminties žinoti, kada yra tinkama paminėti Dievą ar Jėzų Kristų <...> Kai kuriems meno kūriniams tiesiog reikia likti prie savo temos.

Steve Turner

„Imagine: A Vision for Christians in the Arts“

Kaip krikščionis muzikantas, savo kasdienėje kūryboje susiduriu su daugybe klausimų, susijusių su menu, dvasingumu ir kultūra. Šie dalykai yra neatsiejami. Jie eina kartu, jų keliai susikerta, po to vėl išsiskiria, tačiau išlaiko tą pačią judėjimo kryptį. Visada buvau linkęs manyti, kad dvasiniai dalykai neturi daug bendro su menu. Paprasto žmogaus akimis žiūrint, menas yra susijęs su tam tikrais nematerialiais dalykais. Dažnai ir bažnyčia yra linkusi meną sekuliarizuoti, menininko užsiėmimą priskirdama pasaulietinei veiklai. Tačiau Dievas juk yra pirmasis menininkas, didžiausias menininkas, tad menas savo esme yra labai dvasingas.

Dvasingumas

Kad ši tiesa taptų aiškesnė, mums reikia naujai suprasti, kas yra dvasingumas. Ar pastoriaus užsiėmimas yra dvasingesnis už drabužių džiaustymą? Ar misionieriaus darbas dvasingesnis nei bankininko? Adomas ir Ieva Edeno sode užsiiminėjo įvairiausia veikla, tačiau nėra jokios užuominos apie tai, kad viena kuri jų būtų buvusi dvasingesnė už kitą.

Pats Dievas taip pat kūrė žemę. Jis dirbo, išsėjosi, netgi reiškė emocijas (sakė, kad tai, ką sukūrė yra gerai), kalbėjo, bendravo. Jei Dievas yra dvasia, tai ir visa, ką jis daro, yra dvasinga. Neteisingai suprasdami, kas yra dvasinga, o kas ne, daug ką vertiname neteisingai. Savo galvose dažnai turime suformuotą tam tikrą dvasinę hierarchiją. Ten dvasingiausia yra būti pastoriumi ar misionieriumi. Kalbant apie menininkus – jie kažkur pačiame sąrašo gale.

Tačiau kūrybiškumas yra neatsiejama kiekvieno žmogaus dalis, nes tai plaukia iš mūsų prigimties. Dievas, kuris yra kūrybingas, sukūrė kūrybingą žmogų. Menininkas taip pat pasitelkia kūrybiškumą, kad įvykdytų savo pašaukimą.

Kultūra. Menas. Bažnyčia

Mūsų santykis su kultūra yra svarbus. Žmonės formuoja kultūrą ir tuo pačiu kultūra formuoja žmones.

Žvilgtelėjus internete į žodžio kultūra reikšmę, galima rasti daug skirtingų jos apibrėžimų. Šiandien kultūra suprantama daug plačiau. Anksčiau šiuo žodžiu buvo vadinamas visas menas, o dabar

menas tapo aukštąja kultūra (angl. high culture)

Kultūra iš esmės yra geras dalykas. Ji gali būti ir mūsų rankų darbas. Kai mes ką nors kuriame, kuriame kaip Dievo atvaizdai, nes patys esame sukurti pagal jo atvaizdą. Kultūra nėra nuopuolio pasekmė – kultūra yra Dievo mandatas žmonėms. Viešpats pavedė jiems rūpintis savo kūriniu, o tai reiškia ne ką kita kaip kultūros kūrimą. Tačiau kultūra yra paveikta nuopuolio. Netgi bažnyčios liturginiame tarnavime pasitelkiamos meninės išraiškos – choralai, giesmės, puošyba – yra jo pagadinti.

Jėzus mus, menininkus, irgi pašaukė būti druska pasauliui. Ne barstyti ją pasaulyje, bet būti ta druska. Krikščionys menininkai kurdami visada turėtų išgyventi įtampą tarp supratimo, kad kultūra yra gera, ir to, kad ji yra paveikta nuopuolio. Būtent esant tokiai įtampai sukuriama geriausi meno kūriniai.

Šiuolaikinė bažnyčia, vengdama šios įtampos, kuria savo subkultūrą (tai ypač gerai matoma Šiaurės Amerikoje, taip pat – kai kuriose slaviskose valstybėse). Esama stiprios tendencijos atsiskirti nuo bendrosios kultūros ir susikurti savą kultūrinį „burbulą“. Tai labai akivaizdu krikščioniškos muzikos, krikščioniškų knygų pramonėje. Paradoksalu, bet toks atsiskyrimas nestiprina bažnyčios ir yra viena iš protestantiškų bažnyčių silpninimo grandžių. Jos nesisemia iš istorijos, iš pasaulio meno kūrinių, taip izoliuodamos save nuo pasaulio, todėl nebesugeba jam kalbėti.

Kodėl mes nevaikštome į paveikslų galerijas, neanalizuojame, ką menininkai norėjo pasakyti savo kūriniais? Kodėl nesiklausome klasikinės muzikos ar šiuolaikinės muzikos, kuri turi daug ką pasakyti apie žmones, kurie ją kūrė remdamiesi savo supratimu apie pasaulį, gyvenimą, vertybes? Subjektyviai vertinant, manau, kad daug šiuolaikinio meno kuriama išties be prasmės, bet turime suprasti, kad žiūrėdami į kokį nors meno kūrinį ar klausydami muzikos ir sakydami, kad tai yra ir gerai, ir gražu, mes taip pat šloviname Dievą, kuris sukūrė tą menininką kūrybingą. Ir nesvarbu, ar jis yra krikščionis, ar ne.

Justas Kupstys dirba nekilnojamojo turto srityje, yra dviejų vaikučių tėtis ir buvęs grupės „Gyvai“ narys

Justas Kupstys

TREČIASIS LOZANOS PASAULINĖS EVANGELIZACIJOS KONGRESAS PIETŲ AFRIKOJE

Pietų Afrika – juodojo kontinento perlas

Žemės plotai su tūkstančiu veidų ir begalinėmis galimybėmis, plotai prie Gerosios Vilties iškyšulio – taip šią šalį pristato turistinių kelionių vadovai. Čia susijungia du vandenynai, čia – platus smėlio paplūdimiai, subtropikų miškai, ribėbs savanos, didingi kalnai, vyndarių regionai, didžiuliai mirgantys miestai, nacionaliniuose parkuose – unikalūs gyvūnijos ir augmenijos pasauliai, auksas, deimantai...

Pietų Afrikos Respublikos (PAR) plotas – 1 219 000 kv. km. Šalyje 42 mln. gyventojų: afrikiečių (76 %) – zulu, kosų ir kt., metisų (9 %), išėivių iš Europos (apie 13 %) – tarp jų daugiausia afrikanerių, arba būrų, ir anglų, taip pat – indų kilmės žmonių (2 %).

PAR sostinė yra Pretorija – politinis ir kultūrinis jos centras. Johanesburgas – tankiausiai apgyvendintas PAR miestas. Šalis yra padalyta dvejų didžiausių upių – Limpopo šalies šiaurėje ir Oranžinės upės, kuri teka iš Vakarų į Rytus. Pietuose savo vandenį plukdo upė Kap Agulgas. Ten esama smėlio kopų ir seklių rifų. Pro Vakarų pakrantę teka šaltoji Atlanto ir Antarktidos vandenynų Bengelos srovė, o Agulgas atplukdo šiltą vandenį iš atogrąžų Indijos vandenyno.

Keiptaunas (angl. Cape Town, afr. Kaapstad) – antras pagal gyventojų skaičių (po Johanesburgo) PAR miestas. Jis įsikūręs šalies pietvakariuose, Atlanto vandenyno pakrantėje. Jos yra Vakarų Kapo provincijos ir PAR įstatymų leidžiamosios valdžios sostinė – respublikos parlamento bei daugelio kitų vyriausybinių įstaigų vieta. Miestas garsus savo uostais ir visame pasaulyje žinomomis vietomis: Stalo kalnu ir netoli jo esančiu Gerosios Vilties iškyšuliu. Keiptauną dažnai vadina vienu gražiausių pasaulio miestų ir jis sulaukia daugiausia į PAR atvykstančių turistų.

Trečiasis Lozanos pasaulinės evangelizacijos kongresas „Evangelijos skelbimas pasauliui“

2010 m. spalio 16–25 d. kongresas kaip tik ir vyko pačioje piečiausioje Afrikos žemyno vietoje – Keiptaune. Į šį renginį viso pasaulio krikščionys žvelgia daug rimčiau nei kaip į paprastą, tik pasaulio mastu vykstančią konferenciją. Dalyvių, svečių ir stebėtojų nuomone, Lozanos kongresas Keiptaune buvo labai svarbus įvykis krikščionybės istorijoje.

Šiek tiek kongreso istorijos

Pirmojo 1974 m. vykusio Lozanos kongreso įkvėpėjas buvo visame pasaulyje žinomas pamokslininkas Billy Grahamas. Tuomet pasirašyta Lozanos sutartis, kuri teisėtai laikoma vienu iš pačių reikšmingiausių dokumentų šiuolaikinės Bažnyčios istorijoje. Tuometis kongresas padėjo pamatus Lozanos judėjimui, apjungusiam viso pasaulio evangelinio tikėjimo krikščionis Evangelijos skelbimo darbe. Maniloje (Filipinai) 1989 m. surengtas antrasis Lozanos kongresas, vykęs socializmo žlugimo pradžios fone. Tąkart kongrese dalyvavo jau ir tarnautojų grupė iš Sovietų Sąjungos bei socialistinio bloko šalių.

2010–ieji Trečiajam Lozanos kongresui pasirinkti ne atsitiktinai: lygiai prieš šimtmetį, 1910 m., Edinburge, pirmininkaujant Johnui Mottui, vyko pirmoji Pasaulinė misionierių konferencija. Taigi buvo gera proga ne tik prisiminti šį renginį, bet ir iš naujo permąstyti Kristaus Kūno visuotinę prigimtį, kartu pakalbėti apie tai, kaip per paskutiniuosius šimtą metų buvo skelbiama Evangelija, kaip vyko misionieriška veikla. Ko per šį laiką Bažnyčia išmoko? Kokių klaidų neišvengė? Kaip galima jas ištaisyti? Su kokiais naujais sunkumais susiduria vietinės bažnyčios? Kokios naujos galimybės atsiveria?

Kodėl šįkart kongresui pasirinktas būtent Keiptaunas? Pradžioje būti renginio sostine pretendavo septyni miestai. Garbė atiteko Keiptaunui, nes miestas yra labai ypatingai „išsirašęs“ į krikščioniškos misijos istoriją. Dar 1810 m. šiuolaikinio misionierių judėjimo pradininkas Williamas Carey pasiūlė čia suorganizuoti tarptautinę konferenciją. Reikėjo palaukti du amžius, kad jo idėja taptų realybe. Būsimas susitikimas pagal organizatorių sumanymą turėjo apibendrinti krikščionių misionieriško tarnavimo pastangas du paskutinius šimtmečius ir suteikti misionieriams naujų jėgų, kad jie galėtų vertai atlikti savo vaidmenį pasauliniame XXI a. misionierių judėjime.

Kongrese evangelinei Lietuvos bažnyčiai atstovavo maža trijų žmonių delegacija: „Gerosios naujienos centro“ direktorius Remigijus Jucevičius, visuomeninės organizacijos „Agapė“ direktorė Renata Ramanauskaitė ir LR Evangelinio tikėjimo krikščionių sąjungos pirmasis vyskupo pavaduotojas, Vilniaus teologijos koledžo prezidentas Ivanas Škulis.

Po parą trukusio skrydžio maršrutu Vilnius–Frankfurtas–Johanesburgas–Keiptaunas grupė iš Lietuvos į vietą atvyko spalio 16 d.

Spalio 17 d. vakarą įvyko iškilmingas renginio atidarymas. Jo metu pranešta, kad antroji pagal dydį dalyvių delegacija – daugiau nei 230 krikščionių vadovų iš Kinijos – iš savo vyriausybės negavo leidimo dalyvauti kongrese.

Johnas Stottas ir Billy Grahamas atsiuntė asmeninius sveikinimus, kuriuose patikino, kad jie kiekvieną dieną melsis už kongresą. Garbus amžius neužgesino karštos jų meilės Kristui ir Evangelijai. Billy Grahamas, mąstydamas apie rimtus ir didelius pasaulyje vykstančius pokyčius, kongreso dalyviams iš Šiaurės Karolinos rašė: „Viena iš šio 2010 m. Keiptauno kongreso užduočių – išanalizuoti šiuos pokyčius ir nustatyti jų įtaką tarnystei, kuriai šiandien mus kviečia Viešpats“.

Johnas Stottas išreiškė ypatingą džiaugsmą, kad kongresas vyksta Afrikoje: „Meldžiuosi, kad turėtumėte galimybę būti dalininkais apstaus palaiminimo, kurį Dievas išliejo ant Bažnyčios šiame žemyne, taip pat – ir ant skausmo bei kentėjimų Dievo tautos, gyvenančios šioje pasaulio dalyje“.

Be oficialių kalbų, kurių buvo visai nedaug, parodyta programa, kurią paruošė afrikietiškos bažnyčios: vyko choro, simfoninio orkestro, muzikantų ir šokių grupių pasirodymai. Daugeliui mūsų ypač didelį įspūdį paliko filmas apie Bažnyčios istoriją: apie jos pergales ir pralaimėjimus, meilę ir susiskaldymą, tikėjimą ir erezijas. Taip pat vaidinimais pateikta retrospektyva, atskleidžianti, kaip ir per ką XX a. Evangelija pasiekė skirtingus pasaulio žemynus. Ankstesnių krikščionių kartų nuopelnams atminti visi susirinkusieji sugiedojo himną „Atneškite Jam visus vainikus“. Šiuo himnu atidaryta ir pirmoji XX a. – 1910 m. vykusio misionierių konferencija Edinburge, padėjusi pamatą praėjusio šimtmečio misionierių tarnavimo strategijai.

Visi kongreso darbo posėdžiai vyko Tarptautiniame Keiptauno konferencijų centre. Jis įsikūręs tiesiog Stalo kalno papėdėje. Kaip pasakoja vietiniai, kalnas tokį vardą įgijo todėl, kad dienos metu iš bet kurios Keiptauno pusės galima daugybę kartų stebėti, kaip debesys nusileidžia ant kalno taip, tarsi šeimininkė dengtų stalą staltiese. Be to, pats kalnas yra didžiulio stalo formos.

Į kongresą atvyko daugiau nei 4200 dalyvių iš 198 pasaulio šalių, taip pat – 1200 savanorių, padėjusių renginį organizuoti ir jam vykstant pagelbėjusių dalyviams. 1600 dalyvių atstovavo švietimo ir mokslo sritims. Tiek intelektualų pirmą kartą suburta aktyvioms diskusijoms apie būsimą evangelinį judėjimą ir jo misiją pasaulyje. Pasak daugybės kongreso pranešėjų, pagrindine krikščio-

nybės misija tampa gyvenimo būdas – gyventi ne izoliuotai nuo pasaulio, o pasaulyje. Kad būtum misionieriumi, nebūtina kur nors išvykti – juo reikia būti ten, kur jau dabar gyveni ir dirbi.

Kongreso dalyviais tapo ir dar apie 100 000 žmonių, įvykius Keiptaune stebėjusių per beveik 700 GlobalLink tinklapių 95 pasaulio šalyse. GlobalLink vartotojams suteikta galimybė įkelti kongreso vaizdo įrašus – įvairiais formatais ir įvairiomis kalbomis – kartu su papildoma medžiaga ir nagrinėti skirtais klausimais. Tai leido išgirsti balsus iš viso XXI a. Bažnyčiai atstovaujančio pasaulio.

Svečių teisėmis renginyje dalyvavo katalikų ir stačiatikių bažnyčių, Pasaulinės bažnyčių tarybos, daugybės nevyriausybiinių organizacijų atstovai iš įvairių pasaulio šalių.

Pagrindinė kongreso kalba buvo anglų. Tačiau svarbiausios kongreso sesijos buvo verčiamos į dar septynias oficialias jo kalbas: arabų, prancūzų, kinų, vokiečių, portugalų, rusų ir ispanų.

Kongreso šūkis ir pagrindinis nagrinėtas Biblijos tekstas, buvo ištrauka iš Antrojo korintiečiams (5, 19): „Juk tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį“.

Prabudimas Afrikoje

Pasak Tarptautinės evangelikų studentų bendrijos (IFES) generalinio sekretoriaus ir Lozanos judėjimo direktoriaus pavaduotojo Danielio Bourdanne'o (Čado Respublika), per paskutinį šimtmetį Bažnyčia Afrikoje išaugo 3000%, ir nors neturi finansų bei aukštųjų technologijų, afrikiečiai gali džiūgauti, nes „Dievo malonė išlieta ant šio žemyno“. „Tai svarbiau už technologijas, svarbiau už pinigus, svarbiau už bet ką, ką galime turėti“, – teigė pranešėjas.

„Iš misionierių priimančio žemyno, kokia ji buvo 1910 m., 2010 m. Afrika yra tapusi žemynu, kuris siunčia misionierius. Misionieriai iš Afrikos pasklis po Europą, JAV – po visą pasaulį. Afrikos Bažnyčia – ateities bažnyčia“, – forume kalbėjo IFES angliškai, portugališkai, ispaniškai kalbančios Afrikos regiono direktoriaus pavaduotojas kun. Gideonas Para-Mallamas iš Nigerijos.

Keiptaune buvo rimtai diskutuojama apie krikščionybę kaip apie mažumą, apie naujojo ateizmo ir sekuliarizmo iššūkius, apie agresyvaus islamo atsiradimą, apie gilią Vakarų krikščionybės krizę. Kongreso herojais tapo Azijos, Afrikos, Lotynų Amerikos atstovai. Ne kartą pranešėjai savo kalbose pabrėžė, kad per paskutiniuosius metus įvyko esminių geografinių, struktūrinių, kultūrinių, pasaulinės krikščionybės teologijos pokyčių: „Pasaulinės krikščionybės centras iš Šiaurės persikėlė į Pietus – nuo turtingųjų perėjo prie vargingųjų – ir iš Vakarų į Rytus“. 1900 m. viso labo tik 9%

Afrikos gyventojų buvo krikščionys, o 2000 m. šioje pasaulio dalyje tikinčiųjų Kristumi skaičius išaugo beveik iki 46%! Tuo tarpu Vakarų pasaulyje krikščionių mažėja.

Kongreso uždarymo ceremonijos metu Lozanos judėjimo vykdomojo organo pirmininkas Douglas Birdsallas kalbėjo: „Tai buvo puiki savaitė! Pasaulinės Bažnyčios vienybė, įvairovė ir gyvenimiškas patvarumas aiškiai atsiskleidė Keiptaune. Kongrese pristatyta daug ir įvairių denominacijų,

organizacijų, švietimo įstaigų, taip pat – verslo, valstybinių institucijų, meno sričių. Per temos „Juk tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį“ (2 Kor 5, 19) prizmę nagrinėjome aštriausius šiuolaikiškumo klausimus“.

Pilni išpūdžių dėl mus supusių žmonių, gamtos ir gyvūnų grožio šiame piečiausiam Juodojo kontinento kampelyje, į Lietuvą grįžome tuo pačiu maršrutu: Keiptaunas–Johanesburgas–Frankfurtas–Vilnius.

Ivanas Škulis,

*LR evangelinio tikėjimo krikščionių sąjungos pirmasis pavaduotojas,
Tarptautinės Evangelinio tikėjimo krikščionių asamblėjos sekretorius*

VISA ISTORIJA

Mums būtina biblinė bažnyčios misijos teologija. Ar gali būti geresni tokios teologijos pavyzdžiai už tuos, kuriuos pateikė Jėzus ir Paulius? Turime įvertinti visą Biblijos pasakojimą ir suprasti savo misiją jo šviesoje.

Žinoma, pirmiausia reikia savęs paklausti: kaip gerai žinau Biblijoje pasakojamą istoriją? Jei Jėzus ir Paulius matė poreikį pakartotinai apžvelgti ją kartu su tais, kurie skersai išilgai išmanė visą Senąjį Testamentą, juo labiau mums privalu būti tikriems, kad žinome Šventojo Rašto, kaip vientisos knygos, turinį. Tragiška tai, kad netgi pasaulio misijai entuziazmu degantys krikščionys kartais ne tik kad nežino didžiųjų Biblijos apreiškimo temų – daugeliui trūksta kantrybės įsigilinti į jos tekstus taip, kad jų mąstysena ir elgsena būtų paveiktos Biblijos istorijų, pasaulėžiūros, kurią tos istorijos formuoja, kad būtų paisoma reikalavimų, kurių ši knyga mums pateikia, ir vilties, kurią ji rodo. Daugelio požiūriu, visa, ko mums reikia, yra didysis paliepiamas ir Šventosios Dvasios jėga. Biblijos mokymas ar biblinė teologija esą tik sugaišins brangų laiką ir užlaikys vykdant skubią užduotį.

Man labai padeda biblinę istoriją vizualizuoti ir įsivaizduoti ją kaip liniją, ant kurios galima sudėti svarbiausius taškus. Keturi pagrindinės šios istorijos dalys yra šios: Sukūrimas, Nuopuolis, Atpirkimas istorijoje ir Naujoji kūrinių. Atpirkimo istorijoje dalyje, žinoma, telpa didžioji biblinės istorijos dalis, todėl ją reikia sudalyti smulkiau.

1. Sukūrimas

Biblija neprasideda nuo Pradžios knygos 3 skyriaus (ir nesibaigia Apreiškimo knygos 20 skyriumi). Nors kartais tokia mintis kyla paklausius kai kurių Biblijos žinios bei misijos pristatymų. Kitaip sakant, Biblija siūlo ne vien sprendimų

mūsų nuodėmėms ir patarimų, kaip išgyventi Teismo dieną. Ji prasideda Sukūrimu ir baigiasi Naujaja kūrinių. Mūsų biblinėje teologijoje turi būti rimtai atsižvelgta į šią didingą pradžią ir pabaigą.

Sukūrimo naratyvas krikščioniškos pasaulėžiūros pamatui patiesia dvi svarbiausias lentas, nes atsako į du esminius klausimus, į kuriuos visos filosofijos ir religijos pateikia skirtingų atsakymų: „Kur mes esame?“ ir „Kas mes esame?“ Kitaip tariant, pirmiausia – kas yra ši visata, kurioje gyvename? Iš kur ji atsirado, kodėl egzistuoja ir ar išvis ji yra tikra? Antra – ką reiškia būti žmogumi? Ar mes esame dievai, ar tiesiog gyvūnai, evoliucionavę šiek tiek daugiau nei kiti padarai? Ar žmogaus gyvenimas turi kokią nors vertę, prasmę ir tikslą?

Išskirtiniai atsakymai, kuriuos į šiuos klausimus pateikia Šventasis Raštas, yra labai reikšmingi mūsų supratimui apie misiją Dievo pasaulyje tarp žmonių, kaip ir mes sukurtų pagal Dievo atvaizdą.

2. Nuopuolis

Žmonių nepaklusnumas ir sukilimas prieš Dievą Kūrėją buvo pražūtingas (žr. Pr 3, 11). Blogis ir nuodėmė persmelkė kiekvieną Dievo kūrinių aspektą, paveikė kiekvieną žmogaus asmenybę bei jo gyvenimo žemėje matmenį. Fiziškai esame pasmerkti irti ir mirti, gyvename Dievo praeiktoje aplinkoje. Intelektualiai naudojame savo netikėtinais dideles racionalizavimo galias pateisinti, paaiškinti ir „normalizuoti“ savo pačių sukurtą blogį. Socialiai visi žmonių santykiai yra fragmentuoti ir suardyti: lytiniai, tėvų ir vaikų, šeimos, visuomeniniai, etniniai, tarptautiniai ir kt. Horizontaliai tai akumuliuojasi ir perskrodžia visas kultūras, vertikalčiai – tęsiasi per kartų kartas istorijos tėkmėje. Dvasiškai mes esame atskirti nuo Dievo,

atmetame jo gerumą ir valdžią. Apie tai kalbama Laiške romiečiams (1, 18–32), analizuojant Pradžios 3 skyrių.

Jei yra kokia nors gera naujiena tokios baisios tikrovės akivaizdoje, tai turi būti pakankamai didelė naujiena. Šlovinga tiesa yra ta, kad Biblijoje mums yra duota Evangelija, kuri sprendžia visus nuodėmės sukurtos problemos aspektus. Dievo misija yra sunaikinti visa, kas yra bloga jo kūrinijoje. Mūsų misija turi turėti tokias apimtis, kokias turi Biblijoje pateikiama Evangelija.

3. Atpirkimas

Dievas pasirinko ne apleisti ir sunaikinti savo kūriniją, bet ją atpirkti. Ir jis pasirinko tai padaryti istorijos eigoje per asmenis bei įvykius, kurie prasiidėjo ir tęsiasi nuo Abraomo pašaukimo iki būsimo Kristaus sugrįžimo. Nors kiekviena šios didingos istorijos dalis savitai prisideda prie istorijos visumos, atpirkimo linijos dalį turime matyti kaip vientisą – vieną didingo Dievo atpirkimo veiksmą. Manau, kad Senojo ir Naujojo Testamentų vienybė biblinėje atpirkimo istorijoje yra ta priežastis, kodėl Apreiškimo knygoje vaizduojama atpirkta žmonija naujojoje kūrinijoje gieda Mozės giesmę ir Avinelio giesmę (Apr 15, 3). Toks supratimas apsaugos mus nuo dažno nesupratimo, kad Senasis Testamentas yra Išgelbėjimo planas A (nepavykęs), o Naujasis Testamentas – Išgelbėjimo planas B (pavykęs). Tai yra rimtas istorijos iškraipymas. Tačiau išvengę šių spąstų mes vis dar galime atsekti dvi pagrindines istorijos dalis tiek Senajame, tiek ir Naujajame Testamente.

Senasis Testamentas

Iki Pradžios knygos 11 skyriaus žmonija Biblijos istorijoje susiduria su dviem milžiniškomis problemomis: kiekvieno žmogaus širdies nuodėmingumu ir tautų susiskaldymu bei sąmyšiu. Dievo atpirkimo planas sprendžia jas abi. Pašaukdamas Abraomą Dievas išjudina istorinę dinamiką, kuri galiausiai ne tik spręs žmonių nuodėmingumo bėdą, bet taip pat ir tautų susiskaldymo klausimą.

Abraomas buvo aiškiai išrinktas visoms žemės tautoms palaiminti. Todėl Dievo įsakymas ir pažadas jam gali būti teisingai įvardyti kaip Didysis paliepimas: „Eik <...> būk palaiminimu <...> ir visi žemės gyventojai bus palaiminti per tave“ (Pr 12, 1–3). Vadinasi, Dievo planas buvo spręsti žmonių problemą – nuodėmę bei pasidalijimą – per Izraelį, Abraomo tautą.

Išėjimas yra pirminis Senojo Testamento modelis, kaip Dievas veikia kaip Atpirkėjas. Štai kaip atrodo atpirkimas, kai Dievas jį vykdo. Tai yra veiksmas, kuris vienu metu rodo Dievo ištikimybę, teisingumą ir meilę. O žmonės, kurie pažįsta

save kaip to Dievo, apsirošiančio kaip YHWH, išgelbėtus žmones, yra pašaukti kitoms tautoms rodyti pavyzdį, ką reiškia būti atpirktiems ir kaip tokiems gyventi savo pačių visuomenėse.

Ant Sinajaus kalno Dievas sudarė Sandorą su Izraeliu, vis dar turėdamas galvoje visas tautas, kviesdamas izraelitus būti savo atstovais (kunigiškasis pašaukimas) ir būti skirtingiems (pašaukimas šventumui). Jis davė jiems savo įstatymą kaip malonės dovaną – ne tam, kad jie galėtų užsitarnauti išgelbėjimą – juk Dievo tauta jau buvo atpirkta, bet suformuoti juos kaip savo tautos modelį, paversti šviesa tautoms.

Tačiau Izraelio istorijai judant pirmyn, apsigyvenimo žemėje, teisėjų, monarchų eroje tapo vis aiškiau, kad Izraelis ne tik kad nesugebėjo ir nenorėjo gyventi pagal Dievo įstatymo standartus, atsakydamas į gelbinčią jo malonę, bet aiškiai parodė, kad niekuo nesiskiria nuo kitų tautų. Įstatymas pats savaime atskleidė, kad Izraeliui reikėjo Dievo išgelbėjimo lygiai taip pat kaip ir kitoms tautoms (tai labai aiškiai suprato apaštalas Paulius). Nėra skirtumo – visi yra nusidėję. Izraelis, Dievo tarnas, pašauktas būti šviesa tautoms, pasirodė esąs netinkamas tarnas, aklas Dievo darbams ir kurčias jo žodžiui. Žydams taip pat reikėjo būti išgelbėtiems.

Nežiūrint to, Senajame Testamente ir toliau per pranašus nenustojama rodyti priekini ir atkakliai tvirtinti, kad Dievas įvykdys savo pažadą palaiminti visas tautas ir išgelbėti visą pasaulį. Ir kad jis tai padarys per Izraelį. Kitaip tariant, istorinio Izraelio nesėkmė buvo Dievo numatyta ir jokių būdu neliudija jo plano nesėkmės. Suvereniuose jo planuose, kurie lieka mums nežinomi, Izraelio nesėkmė ves į išgelbėjimą siekiantį žemės pakraščius, kaip Dievas buvo numatęs. Tačiau jei Senajame Testamente Izraelis pasirodė esąs neištikimas, kaip tai gali įvykti?

Naujasis Testamentas

Naujasis Testamentas pateikia mums atsakymą, į kurį nurodo pranašai: kalba apie Tą, kuris įkūnys Izraelį kaip jų Mesijas, kuris bus ištikimas, nors jie buvo sukilę, kuris bus paklusnus iki mirties ir per jo mirtį ir prisikėlimą ne tik bus atkurtas Izraelis, bet ir žmonija sulauks pažadėtojo išgelbėjimo iki žemės pakraščiu.

Taigi Biblijos istorijos tėkmė nuneša mus iki „atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters“ (Gal 4, 4). Dievo įsikūnijimas Kristuje į mūsų misijų teologiją įneša dvi dedamąsias: Dievo karalystės egzistavimo pradžią ir inkarnacinį modelį bei principą.

Jėzuse Dievas kaip Karalius įžengė į žmonijos istoriją taip, kaip dar niekada nėra buvę, nors tokio veiksmo laukimas ir etinė jo implikacija, Dievo ka-

ralystės dinamika matoma Jėzaus žodžiuose ir darbuose, o per jo mokinių misiją keitė gyvenimus, vertybes, prioritetus ir metė radikalų iššūkių puolusioms visuomenės galioms struktūroms. Pasakyti, kad „Jėzus yra Viešpats“, o ne cezaris ar kuris nors iš jo palikuonių, yra pagrindinis misijinis įpareigojimas. Lukas neranda jokio geresnio misijas skatinančio būdo antrajai savo veikalo daliai pabaigti, kaip tik palikti Paulių Romoje, kur jis „skelbė Dievo karalystę ir visiškai drąsiai ir netrukdomas mokė apie Viešpatį Jėzų Kristų“ (Apd 28, 31)

Tačiau kaip pabrėžiama Jėzaus palyginimuose, valdyti Dievas pradeda paslėptais ir nuolankiais būdais – pasirinkdamas pats ateiti į šį pasaulį, patirti visus jo ribotumus ir pakrikimą. Tai yra modelis, kurį Jėzus perduoda ir savo sekėjams. Jų dalyvavimas pasaulyje su visomis jo problemomis jiems labai daug kainuoja, bet Jėzus kaip tik to ir prašo savo Tėvo: „Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį, taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį“ (Jn 17, 18; plg. 20, 21).

Jėzaus kryžius ir prisikėlimas atveda mus prie centrinio visos išgelbėjimo istorijos linijos taško. Čia randamas Dievo atsakymas kiekvienam nuodėmės ir blogio aspektui ir visam destruktiviam jų poveikiui. Evangelija pristato mums pasiektą pergalę, kuri galiausiai bus visų matoma. Jei mes buvome radikalūs, kokie ir turime būti analizuodami nuopuolio poveikį, turime būti lygiai tokie pat radikalūs ir visapusiški, kai mąstome apie tai, kaip kryžius ir prisikėlimas pakeičia ir galiausiai sunaikina šiuos neigiamus padarinius, ir kaip tai vyksta. Kryžius turi būti kiekvienos Dievo žmonių misijos centre – pradėdamas asmeniniu evangelizavimu tarp draugų, baigiant ekologiniu rūpesčiu kūrinią.

Lygiai taip pat kaip Išėjimo atpirkimas vedė į Senojo Testamento Izraelio, sandoros tautos, sukūrimą, taip pat ir Velykų atpirkimas vedė į eschatologinę Šventosios Dvasios dovaną, duotą per Sekmines, ir bažnyčios gimimą. Tačiau nors bažnyčia, kaip Jėzaus sekėjų bendruomenė, gimė Sekminių dieną, jos šaknys, žinoma, siekia Abraomo laikus. Nes bažnyčia yra ne kas kita, kaip tik Izraelio vilties išsipildymas tautose. Vilties, kad visos tautos bus palaimintos per Abraomo tautą. Įvykdžius Abraomui duotą pažadą, kai Izraelis buvo išplėstas, kad Kristuje ir per jį pagonytaptų pažado dalininkai (bukite atidūs: Izraelis nebuvo apleistas pagonių naudai), drauge įgyvendintas ir Dievo tikslas išspręsti ne tik Pradžios 3 skyriaus problemą (žmonijos nuopuolį ir nuodėmę), bet ir Pradžios 11 skyriaus problemą (didelį susiskaldymą ir sąmyšį). Štai kodėl labai svarbu suprasti, kad bažnyčia yra Evangelijos žinios dalis vien jau dėl savo egzistavimo, nes kaip sutaikintų nusidėjėlių iš visų tautų bei rasių bendruomenė ji rodo perkeičiančią Evangelijos jėgą.

Du šios linijos dalies aspektai praturtina mūsų misijos teologiją. Pirma, atėjusi Šventoji Dvasia suteikia Dievo žmonėms tą pačią transformuojančią jėgą, kuri suteikė energijos Jėzaus gyvenimui bei tarnystei ir prikėlė jį iš mirties. Antra, bažnyčia egzistuoja kaip misijų bendruomenė, sudaryta iš žmonių, atsiliepusių į Dievo šaukimą ir įėjusių į Dievo karalystę per atgailą ir tikėjimą Kristumi, o dabar besistengiančių gyventi kaip transformuota ir transformuojanti sutaikinimo ir palaiminimo pasauliui bendruomenė.

4. Naujoji kūrinią

Kristaus sugrįžimas bus didysis tos Biblijos pasakojimo dalies, kurią pavadiname Atpirkimu istorijoje, finalas ir pradės galutinį visos istorijos esmės išpildymą – visa kūrinią bus atpirkta ir atnaujinta.

Šioje galutinėje istorijos dalyje, žinoma, aprašoma ir Paskutiniojo teismo realybė. Dėl Teismo dienos Šventajame Rašte perspėjama jau pradėdamas nuo griausmingosios Amoso žinios, pakirtusios paviršutinišką Izraelio optimizmą dėl „Viešpaties dienos“. Toliau minėtini Jėzaus, Pauliaus ir Petro perspėjimai apie Dievo teismo sostą, galiausiai – bauginanti Apreiškimo knygos vizija. Viena vertus, teismo tikroviškumas yra Evangelijos dalis, nes tai yra ištis gera žinia, kad blogis negalės tarti paskutinio žodžio, bet galutinai bus Dievo sunaikintas. Kita vertus, tai yra bloga žinia apie Dievo rūstybę, o tai padaro Evangeliją tokia amžinai gera naujiena puolusiam mūsų pasauliui.

Biblija nepasibaigia Teismo diena. Už apvalančios jo ugnies, viso blogio ir to, kas priešinga geriems Dievo tikslams, sunaikinimo, plyti naujas dangus ir nauja žemė, kurioje teisingumas ir taika gyvuos, nes kartu su savo atpirktais visų tautų žmonėmis ten gyvens pats Dievas.

Taip užbaigiant savo biblijinę teologiją apie misijas, ji sukuria biblinį tikėjimą ir viltį – tą neužgniauziamą optimizmą, kuris turėtų būti būdingas visiems krikščionių veiksams šiame pasaulyje. Dievo žmonių misija nėra vedama vien tik Kristaus įsakymo – ji yra vedama ir Dievo pažado:

Ir išgirdau galingą balsą, skambantį nuo sosto: „Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais. Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo.“

O Sėdintysis soste tarė: „Štai aš visa darau nauja!“ Ir sako: „Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir tikri. (Apr 21, 3–5)

Tokia tad yra Biblijos istorijos matrica, kuri formuoja ir suteikia energijos Dievo žmonių misi-

jai. Tokią istoriją žinojo ankstyvieji Jėzaus sekėjai, o jų pasitikėjimas šia istorija ir tvirtas įsitikinimas, kad jie turi savo dalį joje, vedė į pasaulį su misija. Mes turime žinoti, kad taip pat esame šios istorijos dalis. Mūsų misija yra ne mažiau (ir ne daugiau), bet kartu su Dievu dalyvauti šioje didingoje istorijoje, kol jis nuves ją prie garantuotos kulminacijos.

Biblinės bažnyčios misijos teologijos permąstymas šios istorijos šviesoje padeda geriau suprasti mūsų misiją

Sukūrimas suteikia mums pamatinių vertybių ir principų.

Nuopuolis nubloškia mus žemyn – į praeikto žemės realybę, mus sučiumpa iškrypę žmonijos ir šėtoniškos nedorybės čiuptuvai.

Senasis Testamentas parodo Dievo atpirkimo tikslo apimtis, išreikštas konkrečiame istoriniame bei kultūriniame kontekste, ir pateikia nuostabiai ryškų pavyzdį (iš Izraelio įstatymo, istorijos, pranašų, išminties ir šlovinimo), kokie turi būti Dievui patinkantys konkretūs mūsų žingsniai (ir kokie jam nepatinka).

Įsikūnijęs Dievas stoja šalia mūsų, dalijasi mūsų kentėjimais ir kviečia įkūnyti ir būti jo Karalystės atstovais Kristuje.

Kryžius ir Prisikėlimas įgalina mus patirti ir dalinti tikrojo sutaikinimo, meilės, vilties ir taikos jėgą, trokšti, kad patepantis, atperkantis Dievas veiktų pačiose beviltiškiausiose situacijose.

Bažnyčioje Šventoji Dvasia veda, suteikia jėgų tikėtis tikrų pasikeitimų žmonių gyvenimuose ir visuomenėje, neišleidžiant iš akių bendruomeninės – ne tik individualios krikščioniškos misijos dimensijos.

Mūsų didžioji naujosios kūrinių ateities viltis suteikia vertę viskam, ką šiuo metu darome, nes mūsų triūsas nėra bergždzias Viešpatyje, o apreikštas ateities paveikslas nustato, kaip turime gyventi šiandien.

Dievo misija

Į istoriją, kurią ką tik peržvelgėme, galima pažiūrėti kitu kampu – kaip į Dievo misiją. Ši isto-

rija yra ir apie tai, kaip Dievas savo visagale meile nuodėmingą savo kūrinių pasaulį nusprendė perkelti į atpirktą naujosios kūrinių pasaulį.

Dievo misija yra tai, kas užpildo spragą tarp žemės praeikimo Pradžios 3 skyriuje, ir to praeikimo pabaigos naujojoje kūrinijoje Apreiškimo knygos 22 skyriuje. Dievo misija yra tai, kas pasidalijusią, išsklaidytą dėl sukilimo prieš Dievą žmoniją, pristatytą Pradžios 11 skyriuje, paverčia tautų, suvienytų ir surinktų šlovinti Dievą Apreiškimo knygos 7 skyriuje, choru.

Kitais žodžiais tariant, Dievo misija yra tai, ką Paulius tikriausiai turėjo omenyje, kai sakė, kad kelerius metus praleido Efeze, mokydamas bažnyčią apie visą Dievo valią (arba sprendimą, planą, misiją) (žr. Apd 20, 27). Tai buvo didelis suprantamas kosminio išgelbėjimo projektas ir netgi kalbėdamas su ne žydiška auditorija apaštalas rado būdų, kaip perteikti jo universalumą (žr. Apd 17).

Santrauka

Šį skyrių pradėjome klausimu, kodėl pirmieji krikščionys buvo taip labai orientuoti į misijas – užsibrėžę bet kokia kaina paskelbti gerąją naujieną apie Jėzų Kristų kiekviename jų žinomo pasaulio kampelyje. Atsakymas, kaip pamatėme, yra tas, kad jie aiškiai suprato Biblijos istorijos dinamiką. Istoriją jie matė kaip paties Dievo misijos istoriją, ir pirmieji krikščionys regėjo save dalyvaujančius paskutiniame dideliame jos veiksmo kaip „Dievo bendradarbius“ (1 Kor 3, 9).

Taigi aš stengiausi nenukrypti nuo bendrojo Biblijos pasakojimo vis klausdamas, kokius uždavinius ir kokią atsakomybę Dievo žmonės gauna savo misijai vienos ar kitos konkrečios Biblijos istorijos šviesoje. Pasirinkau tuos tekstus, kurie, rodos, parodo šiuos mūsų, kaip misijoje dalyvaujančių Dievo žmonių, aspektus.

Šie tekstai, žinoma, nėra visi, kurie gali padėti mūsų tikslui – sukurti misijų teologiją, bet tikiuosi, kad jie parodo bent du dalykus. Pirmiausia, kad mes galime ir turime savo biblinę bažnyčios misijos teologiją paremti visa Biblija. Antra, kad kai tai darome, tampa aišku, jog Dievo žmonių misija yra plati ir įvairialypė.

Istrauka iš Chris Wright knygos „The Mission of God's People: A Biblical Theology of the Church's Mission (Biblical Theology for Life)“.

Dr. Christopher J. H. Wright yra tarptautinis organizacijos Langham Partnership International direktorius. Taip pat jis yra Lozanos judėjimo teologijos darbinės grupės pirmininkas ir Teologinių išteklių komisijos TEAR fondo, pirmaujančios krikščionių paramos ir plėtros labdaros organizacijos, pirmininkas. Jis parašė keletą knygų.

At the LIGHTS

IFES Baltic Conference 2013

May 30th - June 2nd
Gančauskas, Latvia
Tim Vickers, IFES

Participation fee: 15, 23 or 32 euro
More detailed information and application form in www.lksb.lv

Borders

Choices

Identity

Organized by:

Sveiki, draugai!

Kviečiame į IFES Baltijos šalių absolventų konferenciją „AT THE LIGHTS“!
Gegužės 30 d. – Birželio 2 d.,
Gančauskas, Latvija

Konferencija vadinasi „At the Lights – žalia, geltona ir raudona.“

Žalia – mūsų tapatybė – sena ir nauja – kas praėjo ir kas atėjo. Ar suvokiū savo naują tapatybę, ar galiu ją patikrinti? Ar aš naujas kūriny, kokie ženklai tai parodo?

Geltona – pasirinkimai. Dievo planas ar mano sprendimai – kas teišus. Ar mano tapatybė turi įtakos mano pasirinkimams? Kaip daryti išmintingus sprendimus ir nustatyti prioritetus?

Raudona – ribos. Nuodėmės suvokimas. Kaip išsaugoti savo sąžinę gyvų ir jautrių? Ar mano tapatybė turi įtakos mano ribų nustatymui? Ar yra kokių nors patarimų, kaip nustatinėti ribas?

Ko gali tikėtis iš konferencijos:

- Rytinės kalbos (pagrindinis kalbėtojas – Tim Vickers, IFES absolventų vadovas 48-iose šalyse);
- Diskusijos apie tai, kaip būti geru darbuotoju, kaip drąsinti žmones bažnyčioje, kad jie jaustųsi svarbūs;
- Seminarai apie šabą, vadybą bažnyčioje, motinystę, mentorystę;

- Dievo šlovinimas;
- Laikas maldai;
- Individualūs pokalbiai ir konsultacijos;
- Sportas, žygis ir dar daugiau.

Kviečiame:

- melstis už šią stovyklą;
- padėk praktiškai – jeigu važiuoji mašina ir turi laisvų vietų, pasiimk ką nors;
- prisijunk prie komandos: lksb.absolventi@gmail.com (arba: lietuviai yra atsakingi už žaidimus-ledlaužius, kurie vyks pradžioje. Nori prisijungt, rašyk: partneryste@lksb.lt);
- remti finansiškai – jeigu pažįsti kažką, kas negali susimokėti už šią stovyklą, paremk jį, sumokėdamas už jį, arba apmokėk kelionę.

Dalyvio mokestis – nuo 16 iki 33 eurų.

Atvažiuok, net jeigu negali sumokėti visos kainos, rasime sprendimą.

Registracijos forma ir daugiau informacijos www.lksb.lv.

Turi klausimų? Rašyk partneryste@lksb.lt, skambink 865745421 (Polina).

Susitiksime Latvijoje gegužės pabaigoj!

► WISDOM WORTH PASSING ON

Bible & Culture

30 June - 28 July 2013
Waltersdorf, Berlin

A four-week course to change your life

Hold one ear to God's word

+ One ear to God's world

Develop a Christian Life-view

Learn to 'pass it on' to others...

www.bibleandculture.org

IFES
students reaching students
with the GOSPEL worldwide

INFORMACIJA

Rugsėjo 16–19 d. Kaune, Vytauto Didžiojo universitete vyks Misijų savaitė „Netikėtos studentų dienos“.

Pagrindinis tikslas – skelbti Kristų. Tikimės surinkti 100 studentų kontaktus ir po renginio su jais dirbti tęstinį darbą (rengti Biblijos studijas, kursus, susitikimus). Be to, šios misijų savaitės metu norime ir patys panašėti į Kristų, mokintis mylėti studentą, rūpintis juo ir matyti ne kaip evangelizavimo objektą, bet kaip asmenį; norime mokintis dalintis Evangelija ir kad augtų mūsų pačių pažinimas; norime siekti vienybės bendradarbiaudami su vietinėmis bažnyčiomis ir būti padraštinti toliau dalintis Evangelija.

Numatoma programa trumpai:

Rugsėjo 16 d. Netikėtai pamilau! Apie meilę, seksą ir draugystę.

Rugsėjo 17 d. Netikėtai (ne)pasisekė? Apie karjerą ir darbą, sėkmę ir pasisekimą.

Rugsėjo 18 d. Netikėtai sutikau... Morkaus drama. Studentų vaidinimas + kvietimas priimti Jėzų.

Rugsėjo 19 d. Patikėjau... Kas turi atsitikti, kad žmogaus gyvenimas keistųsi? Užbaigimas. Koncertas, liudijimai + kvietimas priimti Jėzų.

Kviečiame prisidėti prie šio renginio:

Malda (už komandą, už kalbėtojus, už netikintčius dalyvius, už finansus) – parašykite mums, jeigu kas mėnesį norite gauti naujienlaiškius su maldos poreikiais;

Auka (galite paremti pervesdami pinigus į bendrą LKSB sąskaitą arba perduodami auką asmeniškai: preliminarus Misijų savaitės biudžetas – beveik 10.000 Lt);

Kvietimu (Galbūt pažįstate studentą, kuriam toks renginys būtų puiki galimybė išgirsti apie Jėzų Kristų? Melskitės už jį jau dabar).

LKSB STRAIPSNŲ ARCHYVAS

LKSB per keletą metų sukaupė nemažą archyvą straipsnių pačiomis įvairiausiomis temomis: mokslas, verslo, meno, istorijos, teologijos, šeimos, kultūros, filosofijos. Tekstai skirti kiekvienam, norinčiam geriau pažinti ir suprasti pasaulį, kuriame gyvename, Dievą, kuris viską sukūrė, ir tiesą, kuri suteikia pagrindą bei pasitikėjimą.

LKSB straipsnių archyvą internete rasite adresu <http://www.lksb.lt/straipsniai/>

LKSB veiklą finansiškai galite paremti ir jūs. Iš anksto dėkojame, jei tam apsispręsite!

Rekvizitai:

Lietuvos krikščionių studentų bendrija
Im. k. 191765986
Žirmūnų g. 30A-35, Vilnius
Banko sąskaita LT 98 7044 0600 0310 4371

Šis žurnalas leidžiamas saujelės savanorių. Tačiau jam reikia ne tik saujelės, bet ir visos komandos.

Jei turi gebėjimų maketavimo ar dizaino srityje, jei gali rašyti, versti, administruoti, turi troškimą dalintis evangelija su savo bendradarbiais ir padėti tai daryti kitiems – prisijunk prie mūsų komandos. Rašyk adresu partneryste@lksb.lt

Norėdami daugiau sužinoti apie LKSB apsilankykite www.lksb.lt

Šio „Lango“ numerio komada:
Olga Mazniova,
Inga Hilbig,
Polina Butkienė,
Steponas Ribokas.